

Šílenství

Poušť. Písek. Žlutá barva pálí. Slunce se mi vysmívá. Žlutá je barva smrti.

Bývaly doby, kdy nebyla všude žlutá. Stromy byly barevné. Ověšené zeleným listím. Lidé byli barevní, ověšení svým oblečením, černým, modrým, zeleným, červeným, bílým. Ale nikdy žlutým. Ani písek nebyl žlutý. A ani moje oblečení nebývalo žluté. Jakou jen mělo barvu? Ach, nemůžu si vzpomenout. Žlutá pálí!

Nějaký hluk. Co to je za hluk? Někdo...někdo tu je! A směje se! Směje se mně!

V ústech jsem ucítil něco cizího. Něco, co tam nemá být. Nebo ano? Divoce jsem se začal smát. Šílenství je uklidňující. Šílenství je přátelské. Šílenství k Vám promlouvá. Šílenství je jako duha. Šílenství je barevné.

Písek. Je to písek. Snažím se jej vyplivnout z úst, ale nevím jak. Rozhodl jsem se ho spolknout.

Jak dlouho tu jsem? Hodiny? Dny? Týdny? Věčnost? Ó ano, věčnost. S mým přítelem Šílenstvím.

Šílenství je všude. Jakmile Vás chytne, už Vás nepustí. Šílenství je přítel.

Poušť. Písek. Voda. Žízeň. Smrt. Smrt je všude okolo mně. Žlutá smrt. Pomalu, ale jistě se okolo mne omotává a ovívá mne do svých žlutých pařátů. Stíny přichází. Smrt je tady.

Smrt přišla a odnesla mě s sebou. Nyní jsem již mrtvý. A volný. Osvobozený od všeho utrpení pozemského světa. Ale... kde to jsem nyní? V Ráji? Nebo snad v Pekle? Existuje vůbec něco jako Ráj Nebo Peklo? Existuje vůbec posmrtný život? Všude černá. Tma. To nemůže být Peklo. Krásná, uklidňující a příjemná černá. Hahaha, mě žlutá nedostane. Na mě nevyzrála. Nikdy. Slyšíš? Nikdy nedostaneš... Kdo vlastně jsem? Člověk. Vlastně byl jsem člověk. Ale co jsem nyní? Tolik otázek a žádné odpovědi.

Něco... nebo někdo tu je. Cítím to. Pozoruje mě. Stále se na mě dívá. Co ode mě chce? A co to je? Je to snad Bůh? Nebo Ďábel? Nebo je to jen výplod mé choré mysli? Tolik otázek a ...

„Doku! Doktore! Myslím, že už se začíná probírat!“

Zvuky. Slova. Co ale znamenají? A odkud přicházejí?

„Ano, zdá se, že je vzhůru. Zaplaťpánbůh.“ Mlčení. „Po fyzické stránce je zcela zdravý. Ale nemyslím si, že by stav jeho mozku vykazoval nějaké zlepšení.“

Skláněly se nade mnou dvoje tváře. Bezpochyby andělské tváře.

„Slyšíte mě, mladý muži?“

Slova. Komu jsou určena? Možná mně? Ale co se mi to snaží říci?

„Myslím, že vás slyší, doktore. Pozoruje nás. Ty jeho oči. Vypadají jako oči dítěte, které poznává svět.“

„Ano, Kiro. Ty oči znovu poznávají svět. To se změní. Ale bojím se, zda z nich někdy zmizí ten šílený výraz. Myslím, že kdyby věděl, jaký svět ho čeká, jeho mozek by se stáhl úplně.“ Doktor si všiml výrazu v ženině tváři a rychle se jí snažil uklidnit. „Ano, myslím, že máme šanci, jednou v budoucnu, v těch očích vidět radost, porozumění a klid. Tedy, bude to náročný úkol, ale myslím, že to zvládneme.“

„Tak jak se vede našemu pacientovi?“ zeptal se doktor Tripplehorne, dívajíc se při tom na mne. Jeho pohled byl přátelský a povzbuzující. Můj pohled byl plný respektu jako k učiteli nebo otci. V mých očích byl něco jako bůh.

Nedokázal jsem odpovědět. Mluvit jsem sice již mohl, ale má slovní zásoba stále nebylo moc bohatá a občas jsem se zamotal v půli věty a potom jsem se cítil strašně. Cítil jsem se podvedený a zahanbený. Ale to nebyl důvod, proč jsem neodpověděl. Stále jsem se bál. Strach byl se mnou všude a stále. Strach byl mou součástí. Něco ve mně se změnilo. Já jsem se změnil.

„Stále lépe a lépe, doktore,“ ozval se andělský hlas. Pohlédl jsem na Kira a mé oči se setkaly s jejími. Pocítil jsem nával vděčnosti a lásky, i když tenkrát jsem nevěděl, co to znamená. Věděl jsem pouze to, že jí rád vidím a že mi je v její přítomnosti příjemně. Když jsem byl s ní, cítil jsem, jak strach, který se ve mně uhnízdil, ustupuje kamsi do neznáma, čekajíc na vhodnou příležitost k tomu, aby o sobě znovu dal vědět.

Kira byla ošetřovatelka a jediná pomocnice doktora Tripplehorna v osadě (její obyvatelé o ní ovšem mluvili jako o městu) Happy Creek. Její název ale měl ke skutečnosti dost daleko. Život v Happy Creek nebyl zrovna nejšťastnější. A o jakémkoliv vodním toku se tu všem mohlo jediné zdát. Woozie, nejstarší obyvatel, místní „fosilie“, jak si občas s oblibou říká (i když význam toho slova nezná nikdo kromě něho), mi pověděl, že tímto místem kdysi protékala mocná řeka, Miss Issipee, a že zakladatelé osadu pojmenovali Happy Creek jako odkaz jejich víry v příchod světlejších zítřků. Které nepřišly, a podle všeho ještě hodně

dlouhou dobu nepřijdou.

Osada sice netrpěla útoky nájezdníků, ale občas se přece jenom nějaká banda ukázala. Čím řidší tyto návštěvy byly, tím více při nich o sobě dávali nájezdníci vědět. Přesto přese všechno byli lidé v Happy Creek milí, přívětiví a přátelští. Tedy alespoň ti, se kterými jsem se dosud setkal. A těch kromě doka a Kiry bylo co by na prstech jedné ruky spočítal, což pro některé jedince může být značný problém, neboť je spousta těch, kteří se narodili s různými tělesnými vadami, jako třeba chybějícími, přebývajícími, nedorostlými nebo srostlými končetinami.

Místní šerif Callwood se ženou, kteří přišli na zdvořilostní návštěvu (šerif kandiduje na starostu osady), manželka doka Trippelhorna a zdejší obchodník, když přivezl nějaké lékařské vybavení z jeho poslední cesty do Barton Townu. A možná ještě další, z prvního měsíce svého „pobytu“ v osadě si nic nepamatuji díky horečce a „zatemnění mysli“, jak nazval můj dřívější stav místní šaman. Tedy, já mu říkám šaman. Nevím proč se čertí vždycky, když ho tak nazvu. Prý, ať mu říkám otče. To tedy nechápu proč, můj otec zemřel už docela dávno, budiž mu země lehká. Já si myslím, že šaman moc naklání flašku rotgutu. Ač se jmenuje Lubermann nebo nějak podobně, nechává si říkat, kdoví proč, Pius Devátý. Co to je za divné jméno?

„Tak jak se dneska vede, Johne?“ zahlaholil doktor Trippelhorne. Vlastně se nejmenuju John, ale protože jsem si dlouho nemohl vzpomenout na nic z doby před svým probuzením v ošetřovně v Happy Creek, ani na své jméno, doktor mi prostě začal říkat Johne. A s ním i všichni ostatní. Mě to nevadí. Říká mi tak i Kira. Vlastně se mi jméno John líbí.

„Dobře, doktore Trippelhorne. Vlastně už se těším, až začnu něco dělat. Šam... errr... páter Pius mi nabídl práci. Úklid v kostele, svatby, pohřby... Já... Víte, no, problém je, že nevím, co jsem dělal předtím, než... než...“ V tu chvíli se mi nahruly slzy do očí. Cítil jsem se znovu podvedený a bezmocný. Byl jsem okradený o svůj dosavadní život. „Víte, chci říct, co když jsem byl jedním z těch nájezdníků? Nebo otrokářem? Jak můžu být klidný, když nevím, kdo a co jsem?“

Doktor mezitím napěchoval svou dýmku, raději nechci ani vědět, čím, a mezi vznášejícími se obláčky dýmu pronesl:

„Já tu nejsem od toho, abych soudil tvé činy. Vždyť ani já neznám tvou minulost, Johne, ale slovy šamana Lubermanna,“ a tady se na chvíli odmlčel a párkrát znovu potáhl z dýmky, a já se musel v duchu smát, „tě za tvé minulé skutky bude soudit Bůh, a za ty současné se budeš soudit ty sám.“ Náhle jeho tvář ztvárněla. „A já s ním souhlasím, Johne. Netrap se svou minulostí. Ty jsi dobrý člověk.“ Chvilí mlčel a potom přešel k oknu a díval se někam jakoby do dále. „Něco ti povím, Johne. Kira je pro mě něco jako dcera. Její matka, Hannah, byla skvělá žena. Bohužel zemřela hned po porodu. Dan, její otec, to nesl těžce, ale miloval Kiru nade vše. Byla pro něho vším a on pro ni také. Když jí bylo šest let let, zemřel při útoku nájezdníků. Potom jí vychovávala její babička. Ta si ale s Kirou nevěděla rady. Kira byla po smrti otce smutná a tichá dítě. Málokdy se usmála. Byla hodná, ale nějak tím svým smutkem dokázala nakazit i ostatní, kteří s ní žili. A když její babička, Gwen, zemřela na jednu z těch nových nemocí, o kterých stále nevíme ani to, co je způsobuje, ani to, jak je léčit, bylo jí dvanáct let. Někteří lidé tvrdili, že je Satanovo dítě. Blázní! A to bylo na její dětskou duši moc. Pokusila se zabít. Skočila do studny. Jediné štěstí bylo, že ten rok hodně pršelo a hladina vody byla výš než obvykle. Přesto byla podchlazená, bylo to zkraje zimy, a tak si několik týdnů pobyla v té samé ošetřovně, ve které teď pečuje o tebe. Když se uzdravila, už u nás zůstala. Má manželka, Minnie, v mládí potratila a nemohla z toho traumatu mít děti. Kira pro nás byla jako vlastní. A když už se zdálo, že konečně bude moct být jednou šťastná, Minnie zemřela, když ji zabil radškorpión, a Kira se do sebe uzavřela víc než kdy předtím.“ Vtom se doktor otočil ke mně. „Snažím se ti říct, Johne, že Kira nikdy nebyla tak šťastná jako nyní. Nesmíš udělat nic, co by jí ranilo. Ona tě miluje!“

Nevěděl jsem, co na to mám říct. Jenom jsem tam tak seděl, ani nevím jak dlouho, aniž bych si všiml, že doktor už odešel. Kira ten den byla pomáhat v kostele páteru Lubermannovi s vyučováním dětí. A já jsem byl rád, že mne v tu chvíli neviděla. Celou tu dobu jsem plakal, sloní slzy mi stékaly po tvářích a já myslel jen na Kiru, na její utrpení a na to, jak ji miluji.

Nastalo období, kdy jsem se začal v ošetřovně zdržovat čím dál méně. Každým dnem jsem sílil na těle i na duchu. V hlavě se mi začala rojit různá vidění – vzpomínky na můj předchozí život. Vracely se jako když nájezdníci útočí na osadu – nikdy nevíte, kdy se objeví, ani jak s nimi nadobro skoncovat.

Otec, matka, Blue Sands, osada, v níž jsem se narodil a prožil většinu svého života, starší sestra, která zemřela v osmi letech, když se ztratila v písečné bouři, která přišla, jak už to chodívá, jako blesk z čistého nebe. Věčně šedého, čistého nebe. Mladší bratr zemřel ve čtrnácti při útoku nájezdníků. Našli jsme ho v

kaluži krve, přesněji jeho tělo. Hlava ležela opodál, zalitá zaschlou krví a blátem, s uříznutýma ušima, které jeho vrahu zřejmě posloužily jako trofej. Po tomhle neštěstí se táta zhroutil, stala se z něho troska, nejedl, nemluvil, prázdný pohled v očích. Jednou ráno jsme se s mámou probudili a zjistili, že táta není k nalezení. Už jsme ho nikdy neviděli. Zřejmě odešel do pouště, kde posloužil jako potrava supům. Nebo Supům s velkým S, kanibalistického kmene divochů, kteří za sebou nechávali vypleněné a vyhořelé osady, vylištěné jako města duchů. Říká se, že své oběti odnášejí do svého tábora, kde se modlí ke svým zvráceným bohům, aby jim dali sílu jejich oběti, kterou pojídají zaživa.

Zůstali jsme s mámou sami. Přežívali jsme, jak se dalo, po dvou letech ale přišlo dlouhé sucho a po něm neplodné období, kdy jsme jedli třeba i kůru z křovin. Pokud jsme se dostali k nějakému jídlu, které se jídlom skutečně dalo nazvat, máma ho celé ušetřila pro mne. Takhle jsem vydrželi žít šest měsíců, než jsme se dostali do New Ruin City, relativně zabezpečené osady plné trosek, ležící u východního pobřeží. Máma si s sebou přinesla kurděje a do měsíce zemřela.

Vyrovnat se s těmito nepříjemnými vzpomínkami mi nejvíc pomohla Kira, s níž jsem trávil většinu času. Obdivoval jsem na ní, že přesto všechno, čím si ve svém životě prošla, je stále optimistická, veselá, milá.. prostě úplný opak toho, jak mi o ní vyprávěl dok Tripplehorne, když ještě byla malá dívka. Z uzavřeného děvčátka se stala energická mladá žena, ochotná změnit svět k lepšímu.

„Lásko, zítra půjdu s Harveyem do Barton Townu. Harvey říkal, že tam viděl pěkný pluh. Tak jsme se dohodli, že zítra můžu jít s jeho karavanou. Člověk navíc se mu na cesty vždycky hodí, jak sám říkal.“ S Kirou jsme se po mém uzdravení rozhodli usadit se v opuštěné chatrči na okraji osady a dát se na pěstování zeleniny. Oba nás to bavilo a já jsem si připadal po dlouhé době užitečný. Byl jsem připravený na to, že Kira nebude souhlasit, neboť bych ji musel nechat na dva dny samotnou.

„A co kdybych šla s vámi, miláčku?“ ozvala se.

„Cože? Do Barton Townu? Je to nebezpečná cesta, Kiro. Vždyť víš, že Krkavci karavany na téhle trase často přepadávají. Budu klidnější, když zůstaneš v osadě. Tady budeš v bezpečí.“

„Ale Johnnie, víš přece, že jsem celý život neviděla nic kromě Happy Creeku. Chci se tam podívat. A navíc, nechci tě nechat jít samotného. Nevydržela bych to tady. Hrozně bych se o tebe bála. A kdyby se ti něco stalo... Pochop, já musím jít s tebou.“ Uviděl jsem naléhavý výraz v jejích očích. Nikdy jsem ji neviděl tak vážnou. V tu chvíli mi připadala velmi unavená a o několik let starší. Vzpomněl jsem si na slova doka Tripplehorne.

„Ale co naše pole? Někdo je musí zalívat. A samo se nezalije, to přeci víš.“

„Na ty dva dny by se nám o to tady už někdo postaral.“

„Myslíš, že lidi v osadě budou mít čas starat se o naše pole? Mají dost práce se svou vlastní obživou.“

Kira se podívala kamsi za mne a rozlil se jí úsměv po tváři. „Haló, doku! Jakpak se vám vede? Už jste se u nás dlouho neukázal,“ zahlaholila Kira, mávající při tom na doka Tripplehorne.

„Ahoj, Kiro. To víš, musel jsem dohlédnout na naše pacienty. Dnes ráno jsem je propustil do domácího ošetřování. Mám ti vyřídít jejich poděkování. Nu, snad si při dalším lovu dají větší pozor.“ Doktor se usmál a objal se s Kirou. „Nazdar, Johne. Vidím, že vám to tady pěkně roste. Za chvíli budete mít větší jablka než starý Hobson.“ Podali jsme si ruce.

„No tak k tomu mají ještě hodně daleko, doku. Zato ta nová odrůda brambor roste jako z vody.“

„Však vám je závidí samotný Hobson,“ zasmál se doktor.

„Doku,“ ozvala se Kira, jakoby nesměle, „můžu vás o něco požádat?“

„Jistě, Kiro, a copak potřebuješ?“

„Víte, Johnnie a já bychom se rádi vydali do Barton Townu. Prý tam Harv viděl pěkný pluh, tak bychom se na něj chtěli jít podívat. A potřebovali bychom někoho, kdo by se nám na dva dny postaral o pole.“ Věděl jsem, že dok Tripplehorne pro Kiru udělá, co jí na očích uvidí, tak jsem rezignovaně odešel uvařit čaj.

Doktor se díval, jak John vaří čaj a s vážnou tváří se obrátil ke Kirě.

„A John nemá nic proti tomu, abys s ním šla do Barton Townu?“

„Však ho znáte, chvíli byl proti, ale nakonec musel uznat sílu mých argumentů,“ zasmála se Kira.

Dok se mírně pousmál. „Ach ano, sílu tvých argumentů znám moc dobře. Jsi tvrdohlavá jako tvůj otec.“ Dok se odmlčel a Kira čekala, zda ještě něco neřekne.

Svého otce si moc nepamatovala. V jejích vzpomínkách to byl světlavý, věčně usměvavý pán. Dok Tripplehorne jí o něm řekl, že do Happy Creeku přišel před pětadvaceti lety jako ochránce jednoho obchodníka. Obchodník v místní hospůdce bujaře slavil, popíjel rotgut a pivo, kterého se jinak nedotkl ani

dobytek, bavil se se ženami, které zval na drink, doufajíc, že se mu za to dostane sladké odměny. Uprostřed noci se rozhodl vyjet na projížďku na ochočeném prasokrysovi, kterého získal v Barton Townu. Ráno byl obchodník nalezen mrtev v seniku, jeho prasokrys ležel čistý a odpočatý ve své ohradě, sedlo pohozené stranou. Obchodník si zřejmě spletl spící zvíře s brahmínou ve vedlejší ohradě, ta jej nakopla a prorazila mu lebku. Obchodník byl na místě mrtev. Dan se rozhodl nadobro zůstat v Happy Creeku a usadit se zde. Nebýt této nešťastné příhody, její otec by nikdy nebyl potkal její matku a ta by nikdy nepočala Kiru. Život je zvláštní shoda náhod a okolností, pomyslela si Kira.

John mezitím zalil šálky s čajem vodou, položil je na tác a vydal se zpět.

„...bys mu to měla říct. Á, Johne, děkuju, mám žízeň jako divoch, který stojí na pramenu,“ prohlásil doktor a začal se smát vlastnímu vtipu. Potom položil ruku na Kiřino rameno. „Asi máš pravdu. Svět už není tak nebezpečný, jako býval. Bratrstvo Oceli vneslo do našich životů řád a zdání civilizovanosti. Pamatuji, že v Junktownu, kde jsem se před třiceti lety zaučoval u jednoho z učedníků neboze zesnulého doktora Morbida, lidé žili v neustálém strachu z útoků okolních band nájezdníků. Zmije a Chánové, jejich sídla byla někde v okolí Shady Sands. Pokud vím, nikdo nikdy nezjistil, kde přesně se ta sídla nacházela. I když, vlastně ano, jeden člověk Chány navštívil a od té doby už o nich neslyšeli, tvrdil prý, že je z vaultu... A pak, přímo v Junktownu, sídlil gang ... počkej... jak se jenom jmenoval.. ah už vím, Lebkouni jim říkali. Nebo Lebky? Kdo ví. Prostě chci říct, že tenkrát byla opravdu nebezpečná doba. Teď už má každé město i osada strážné hlídky, které krouží po okolí a spatří nájezdníky dřív, než se nadějí. Nemám pravdu, Johne?“

John se usmál a odvětil: „No, v té době jsem sice ještě nežil, ale budu Vám věřit, doku. Ona ta současnost ale není kdovíjak růžová. Otrokáři se rojej jako moskyti po dešti, radškorpiónů je plná pustina a nakonec i těch nájezdníků je zase stále víc a víc. A ten váš člověk z vaultu, doku, vážně si myslíte, že na tuhle báchorku vám někdo skočí? Ale vidím, že vás už Kira přesvědčila. To byste nebyl vy, abyste ji ve všem neposlechl. A vzhledem k vašemu zahradnickému umění abychom si hledali nové živobytí,“ mrkl naoko vážně na Kiru.

Tentokrát na své tváři vyloudil úsměv Tripplehorne, ale hned zase zvažněl.

„To s tím chlápkem z vaultu není žádná báchorka. Je vidět, že nikdy nebyl v okolí NCR. Tam mu dokonce postavili pomník! Vault Dweller mu tam říkali. Ale to už je taky dávno, ani se nedivím, že tomu nevěříš.“

Po mámině smrti jsem se protloukal, jak se dalo, naštěstí v tak velké osadě, jakou bylo New Ruin City, nebyl problém najít práci či si obstarat něco k snědku. Přes opravování napolo rozpadlých chatrčí, vaření v hostinci, čištění brahmíních ohrad, porážení a zpracovávání masa a kůže na brahmíních jatkách a lov (pokud možno) ne moc nebezpečných živočichů jsem se dostal k první slušné práci – stal jsem se členem ochranky jednoho váženého obchodníka. U něho jsem poprvé přičichl k předválečným věcíčkám, které mne velmi zaujaly, a od toho už nebylo daleko k rozhodnutí stát se hledačem – stalkerem.

Pustinou se soužila skupina lidí. Do tváří je bičoval neúprosný, skučící vítr a písek. Jejich chůze a ošlehané tváře ale naznačovaly, že jsou na takovéto podmínky zvyklí. Hlavy měli obmotány látkami tak, že z nich vyčuhovaly jenom oči, nos a ústa. Rty měli popraskané a každou chvíli se někdo z nich mimoděk olízl. Vůdce skupiny, obchodník jménem Harvey, pokynul rukou a ostatní muži se zastavili. Většina z nich si sedla na rozpálený písek, aby si odpočala, a někteří se napili vody ze svých čutor. Brahmíny, které táhly naložené valníky, trpělivě čekaly, hýbaje pouze svými ocasy, zvyk ze starých dnů, kdy odháněly všudypřítomné mouchy. Harvey pokynul jednomu z mužů, aby k němu přistoupil.

„Vidiš tamhletu skále, Johne? Nedaleko za ní je Barton Town. Já se svými muži zajdu nejprve do stáji a napojíme brahmíny, teprve potom půjdeme na trh. Počítám, že budete mít dobré tři hodiny na vyřízení svých záležitostí. Déle čekat nemůžeme, pokud se chceme vrátit do Happy Creek před soumrakem. Takže se zase setkáme u stáji, až budou dvě hodiny. Máš hodinky?“ řekl a ukázal Johnovi své zápěstí, na němž se vyjímaly poškrábané, starobylé hodinky bez sklíčka.

“Ne, nemám žádný hodinky.”

Harvey strčil ruku do vnitřní kapsy svého kabátu a vytáhl pouzdro, které otevřel. V pouzdru bylo několikero hodinek, jedny z nich vzal a položil je Johnovi do dlaně. Ten mu poděkoval jak za hodinky, tak za projevenou důvěru. Hodinky v těchto dobách byly vzácnost, za jakou se drazo platilo, dokonce i nefunkční měly slušnou hodnotu. Pro mnohé boháče měly pouze dekorativní význam a k tomuto účelu jim nefunkční stačily. Většina z nich ale ráda dávala své bohatství na odív a odmítali nosit něco, co nebylo dokonalé. Tito lidé výrazně zvyšovali poptávku po tomto už tak značně nedostatkovém zboží, a tak když se v několika osadách objevili schopní a šikovní řemeslníci, kteří dokázali vyrobit nové či dokonce opravit staré, nefunkční, bylo i v možnostech obyčejných lidí si hodinky pořídit, i když většinou byly vyrobeny

velice neuměle a byly značně neestetické, velké a těžké. Hodinky ale v těchto dobách byly pro většinu lidí zbytečnost.

Mnoho lidí háže hledače do jednoho pytle se sběrači. Nevnímají ale jeden zásadní rozdíl: hledači pouze hledají cenné předměty, většinou předválečné, v troskách zbořených měst, kdežto sběrači jsou jako supi, kteří tak dlouho krouží okolo své kořisti, až jim padne do rukou. Jejich kořisti často bývají lidé na pokraji smrti, někdy jim k té smrti sami dopomohou. Sběrači jsou považováni za největší spodinu, i když zdaleka nejsou tak nebezpeční jako nájezdci a otrokáři. Otrokáři jsou částečně přehlíženi, protože většinou své oběti vyhledávají mezi zdivočenými kmeny. Navíc jsou většinou dobře organizovaní, stejně jako nájezdníci, kdežto sběrači jsou většinou, tak jako hledači, samotáři. Na hledače zase většina lidí pohlíží s patra, protože často cestují do neprobádaných území, ve kterých je větší šance na nalezení něčeho cenného. O to více je ale jejich způsob života těžký a nebezpečný. Povinnou výbavou každého hledače je Geigerův počítač, potažmo Velká zásoba radawayů a pilulek proti radiaci. Často jsou na cestě i měsíc či víc, aniž by měli možnost se umýt nebo potkali jinou lidskou bytost, po celou tu dobu jsou hlad a žízeň jejich jedinými souputníky. Často jsou sběrači na pokraji smrti a s sebou mají zboží, za které by si mohli pořídit téměř cokoliv, pokud by našli vhodného kupce. Jenomže smrt s nikým nesmlouvá...

“Do tří hodin bysme měli být doma. Vidiš tamhle tu skálu?” ozval se Harvey a rukou ukázal na jakousi rozvalinu asi kilometr před nimi. Barton Town už jim zmizel z dohledu. “Je zhruba v polovině cesty mezi Barton Town a Happy Creek. Máme dost času, takže si tam na chvíli odpočineme.” Harvey se na Johna zazubil a odhalil mu tak svůj zažloutlý chrup, pokud se tak dá říkat těm několika zubům, které mu ještě zbyly. “Johne, dneska jsem měl ohromný štěstí. Jeden z obchodníků prodával gekkoní kůži, to je prodejní artikl jak má být! A co ty, jak jsi dopadl?”

John se ohlédl dozadu, kde na jednom povozu seděla Kira, kterou sledovali někteří členové karavany, pro ně byla žena na cestě příjemným zpestřením. “Ale, pluh už ten chlápek neměl a snažil se mi místo toho vnutit ohlávku, která evidentně nebyla pro brahmínu, ale pro koně.”

“Haha, to je celý Šilhavec Eddie. Ten parchant takový figle zkouší na každého. A cos mu řek?”

“Že se dřív narodí jednohlavá brahmína, než najde hlavu, na kterou by to dostal.”

Harvey se začal smát a plácal se přitom do kolen. “Jo, takhle se na toho chlapa musí. Představ si to, mně jednou nabízel nějaké otrhanej papírek, na kterým byl obrázek nějakýho chlapa a k tomu natištěný nějaký čísla, a vydával to za nějaké cenné papír, prej z doby před válkou.” Harvey se zase začal smát a přestal až u skály. “Tak jo, tady se na chvíli zastavíme a odpočineme si, ale ne na dlouho, brahmíny toho už musej mít plný zuby. Byl bych na tom stejně, ale já už zuby nemám,” zahlaholil a znovu se rozchechtal.

„Že bysme zapřáhlí tebe?“ nadhodil John. Vtom jeden z členů karavany začal volat na svého šéfa. Harvey vstal a šel k němu. John viděl, jak muž ukazuje někam za skálu, kam z místa, kde seděl, neviděl, a gestikuluje přitom rukama. Potom si vyměnil několik slov s Harveyem. Mezitím se kolem nich začali shromažďovat ostatní členové karavany. John vstal a šel k nim.

„Co se děje?“

Jeden ze strážců se k němu otočil a řekl: „Blíží se nějaká skupina lidí. Dost možná to budou další obchodníci, ale stejně dobře to můžou být Krvavci nebo jiná chátra.“ Svá slova doprovodil pohybem hlavně pušky směrem, kde bylo v dálce vidět zvířeny prach a obrysy lidí.

„Dobře, poslouchajte,“ zakřičel Harvey na své lidi. “Nevíme, co to je za lidi, ale vypadá to, že jich je hodně a jdou naším směrem. Pohybují se docela rychle, jestli to jsou nějaký nájezdníci, tak už jim neutečeme. Tady u té skály bysme se měli zabarikádovat za povozy a počkat, až přijdou blíž, pak uvidíme, co jsou zač. Tak honem, brahmíny s nákladem odveďte dozadu a rozmístěte se.“ Lidé od povozů začali nahánět brahmíny pod převis skály a strážci zaujali pozice, ve kterých byli kryti povozy. V rukou drželi pistole, pušky, brokovnice či kuše. Někteří měli i podomácku vyrobené molotovovy koktejly.

Jeden z členů blížící se skupiny lidí se přiblížil na doslech a začal mávat a volat. „Nebojte se, neublížíme vám. Jsme lovci, potřebujeme si doplnit zásoby vody. Nemáte nějakou navíc?“

„Půjdu za ním a domluví se s ním, myslím, že nějakou vodu bysme jim nechat mohli, stejně už se nikde zastavovat nebudeme. Vy radši zůstaňte tady pro případ, že by se jednalo o nějakou léčku.“ Pušku zasunul do pouzdra na zádech a vykročil vstříc muži, zřejmě vyslanci lovců. Chvilí se s ním bavil, potom se jakoby našťvaně otočil a vyročil zpět ke karavaně, když se náhle zastavil a zapotácel. Pomalu se otočil k muži, s nímž před chvílí mluvil. Začal se po něm sápat, ale byl to patetický pokus. Skvrna na zádech dokazovala, co se stalo. Muž v ruce třímал mačetu nebo dlouhý nůž, kterým následně Harveymu sřal hlavu. Poté začal hurónsky křičet a s ním i ostatní členové jeho bandy. S mohutným křikem se rozběhli ka karavaně, se

zbraněmi v rukou. Nyní bylo jasně vidět, že jsou ve velké přesile. Bylo jich možná přes čtyřicet, kdežto karavana čítala dohromady dvanáct hlav, počítaje i Kiru. Bez té Harveyho už jenom jedenáct.

„To jsou Divoký Krasy, panebože. Střílejte, střílejte!“ začal křičet jeden ze strážců karavany. Jeho slova se ale ztratila v salvě střel.

Dobrych deset banditů padlo, než se dostali dostatečně blízko. Potom začali za mohutné střelby házet molotovy. Většina povozů se rázem vznála a členové karavany tak ztratili výhodu krytí, neboť se museli vzdálit, oslabení o tři padlé. Nájezdníci je začali pomalu, ale jistě tlačit ke skále, odkud už neměli úniku.

„Vzdejte se!“ zvolal muž s mačetou, pravděpodobně vůdce nájezdníků. Nyní měl v rukou dvojhlavňovou brokovnici. „Nic jiného vám nezbejvá!“

Měl pravdu. Zbýlých dvacet banditů již obklíčilo přeživší karavanisty. John se podíval okolo sebe. Viděl jenom dva strážce. Ostatní leželi na písku, padlí nebo těžce ranění. Někdo nedaleko sýpal. Zřejmě měl prostřelenou plíci.

Jeden ze zbývajících strážců poklekl na zem a odhodil pušku. Druhý stále váhal.

„Jestli chcete přežít, vemte si příklad ze svého kolegy. Tenhle borec má rozum.“ Jeden z banditů, s jizvou přes brady ke spánku, opatrně přišel k muži na kolenou a sebral ze země pistoli. Vůdce jeho počínání ledabyly sledoval. „Tak dost! Počítám do deseti, buď odhodíte bouchačky i vy dva nebo vás všechny zabijem! Jedna.. dva.. tři..“

John pochopil, že nemá žádnou šanci. Ohlédl se, ale Kiru nikde neviděl. Mohl jenom doufat, že je někde schovaná, jak jí přikázal. Snad jí nenajdou. Podíval se na pistoli, kterou mu půjčil Harvey. Všechny mu zbývaly dva náboje. Pomalu nechal pistoli vyklouznout ze svých prstů.

„..čtyři..dobře, chlapče, právě sis zachránil život. Váš kamarád ale není tak chytřej, jako vy. Už ti nezbejvá moc času, slyšíš? Začnu počítat odznova do deseti, dobře si to rozmysli a neudělej nějakou blbost! Jedna.. dva.. tři..“ Vteřiny se vlekly nekonečně dlouho. Strážce, na kterého šéf Krys mluvil, byl příliš nervózní, než aby dokázal uvažovat nad nastalou situací. Pouze stál, ve zpocených dlaních svíral pušku a celý se třásl.

„..čtyři.. pět..“ Náhle se ozvala ohlušující salva a strážce padl k zemi, tady by ani následovníci Leguana Boba nepochodili, pokud by nechtěli, aby si jejich zákazníci vylámali zuby na tomto zaručeně dobrém, leguáním masíčku s olovenou nádivkou.

Nájezdník s jizvou vytrhl pušku z rukou mrtvého. „Hele, to se povedlo, ten kretén neměl nabit!“ S těmi slovy se strhla salva smíchu.

Klečící strážce zařval: „Vy bastardi, měli jste počkat do deseti! Vždyť on by se vzdal!“

Jeden z banditů stojících poblíž jej kopl do obličeje a plivl na něho. „Idiote, koho to zajímá? Vážně si myslíš, že zůstaneš na živu? Seš ještě větší kretén, než ten tvůj kámoš, co má místo břicha cedník.“ Poté pozvedl pistoli a ozval se výstřel. Poslední zbývajících strážce karavany padl zkrvaveným obličejem do písku. Bandita se otočil k Johnovi. „Teď je řada na tobě. Řekni sýr,“ řekl hihňající se bandita.

Náhle se ozval křik. Ženský křik. Kira, napadlo Johna. Otočil se a uviděl dva chlapy, jak táhnou Kiru zpoza balvanu.

„Ale, ale, co to tu máme? Tak se tolik nekrut', děvče, bude tě to bolet ještě víc!“ zabručel rozložitý, obhrouble vypadající člen gangu Divokých Krys, zatímco se zajímal o patenty a knoflíky na Kiriině oblečení.

„Nech ji bejt, ty hajzle!“ zakřičel John a rozeběhl se na násilníka.

Na spánku mu přistála pažba pušky poblíž stojícího zjizveného bandity. „Uklidni se, chlapečku. Jen hezky zůstaň, kde seš,“ řekl a přihodil k tomu kopanec do žeber a do zubů.

Kira začala vzlykat. „Prosím, nedělejte to. Nechte ho být! Udělám, co budete chtít, jenom ho nechte být!“

„To si piš, že uděláš, co budeme chtít“, rozesmál se jeden z mužů, kteří stáli nad Kirou.

John pozvedl hlavu. Viděl rozostřeně, což se dá připsat otřesu mozku. Snažil se dostat na nohy, ale nedokázal se na ně vyškřábat. Přistálo na něm několik kopanců, někdo mu drtil klouby pažbou pušky. Stal se pouhým divákem divoké noční mûry, v níž hrál jednu z hlavních rolí. Nájezdníci si jej po chvíli přestali všimnout, jejich pozornost se soustředila na jiný objekt. Jeden po druhém znásilnili Kiru, někteří dokonce, když už byla mrtvá. Poté z ní začali odřezávat maso, kousek po kousíčku, a začali se natírat její krví, zatímco pojídali to, co z ní zbylo. Posedl je jejich bůh-démon, který si vyžádal oběť. Nakonec z ní něco vytáhli a začali se divoce smát. Položili to vedle Johna. Chvíli mu trvalo, než to poznal. Bylo to jejich nepočaté dítě, jeho a Kiry. Bylo tak maličké..

Všude samá žlutá. Lány žlutých polí. Žlutá je kamarád! Nesmím jíst svého kamaráda! Nesmím jíst žlutá pole!

Něco tu je. Co to je? Nepatří to sem. Není to žluté. Tohle je můj svět! Můj žlutý svět! Musím to zničit! Zničit dřív, než to zničí žlutou! Ale jak to zničím? Písek mi skřípe v zubech, písek je žlutý, písek nesmím jíst. Písek je kamarád..

Blížily se postavy. Už z dálky viděly cosi neobvyklého. Čím byly bliž, tím víc se jim chtělo utéci. Pach tlejících mrtvol byl pronikavý, slunce pánilo, od žaludku se jim dělalo nevolno.

„Hej, Slim, pojd' se podívat na tohle. Tos ještě neviděl!”

Slim neměl rád svou přezdívku. Při jeho stopětasedmdesáti centimetrech výšky vypadal se svými sto dvaceti kilogramy živé váhy jako nepovedená napodobenina dávno vymřelých tučňáků. “Sakra, co se tady dělo? Tamhleta mrtvola je úplně rozpáraná, asi tu někde poblíž bude nějaký párač. Proboha, co to je? Panebože, to je smrad.”

“Ten chlap má něco v hubě. Nemáš hlad?” zasmál se jeho společník. “Počkej, podívám se na to.”

Slim přešel další z Hankových nemístných žertů mlčením.

“Ježíši, to je nějaký zasranej kanibal! Má v hubě dětskou ruku! Do prdele, musíme pryč! Tady nebudu už ani minutu, co když jich tady je v okolí víc?!”

Slim chytil svého přítele za ruku. “Počkej chvíli, když už jsme tady. Podívej na ty hodinky, co má ten chlap na ruce. Ti ostatní taky něco budou mít, tohle je naše šťastná chvíle, Hanku! Musíme sebrat, co uneseme, tohle je úplnej zlatej důl!”